

BIOSCOOP

ZOALS DE BESTE CONCERTEN

Regisseur Brett Morgen probeert Bowie niet te vatten, maar maakte van zijn documentaire *Moonage Daydream* een geweldige bioscooptrip haar onderwerp waardig. *Let's dance!*

Is er leven op Mars? Die vraag is makkelijker te beantwoorden dan de vraag wie David Bowie was. Omdat hij zijn eigen schepping was en het na zeven dagen niet voor bekeken hield maar een leven lang evolueerde. Omdat de in 2016 overleden muzikant zich niet enkel uitdrukte in nummers die vaak wereldhits werden (van *Space Odyssey* over *Rebel Rebel* tot zoveel andere *Heroes*) maar ook in wonderlijk knap uitgewerkte personae als Ziggy Stardust of de Thin White Duke. Er is Bowie de performer, de schilder, de wereldreiziger, de muzikant, de songschrijver, het idool, de filmacteur, het stijlicoon en de denker die de oude tijden vergeefs aan het verstand probeert te brengen dat het internet voor nieuwe tijden zal zorgen. De Bowie uit de glamrockperiode is niet de Bowie die overvolle stadions laat meebrullen met *Let's Dance*. De Bowie van het begin van de week is zelfs niet dezelfde als die op het einde van week. 'Op dinsdag was ik een boeddhist, tegen de vrijdag had ik me verdiept in Nietzsche.'

Hoe portretteer je zo'n complexe, veelzijdige artiest?

Brett Morgen zag geen muziek in een chronologisch resumé, een brave biografie of een door vrienden, medewerkers en allerlei experts volgeleuterd vriendenboekje. De Amerikaan die zich deed opmerken met documentaires over de roemrijke filmproducent Robert Evans (*The Kid Stays in the Picture*) en de zanger van Nirvana (*Kurt Cobain: Montage of Heck*) kiept bijna alle feitelijke informatie en duiding overboord ten voordele van een opzweepend spektakelstuk voor Imax-zalen en perfect uitgeruste bioscopen.

Voor wie nog een introductie tot David Bowie behoeft, moet *Moonage Daydream* een halve nachtmerrie zijn. Geluid

en beeld dompelen je zonder kompas van de eerste tot de laatste minuut onder in Bowies universum. Morgen had toegang tot het Bowie-archief (dat vijf miljoen items telt) en monteert hallucinante concertfragmenten, pittige interviews waarin Bowie zijn visie etaleert, filmfragmenten en referenties naar kunstenaars en kunstwerken tot één grote beeldentrip. Zijn experiment is hyperambitueus: het bombardement van muziek, beeld en ideeën moet zowel entertainen als in zijn breed uitwaaiende wildheid een impressie geven van de man die op aarde viel en zichzelf levenslang, vaak magistraal, in scène zette. Dat lukt niet elke minuut van de in totaal 140 minuten, maar het lukt meer dan vaak genoeg. De snelle montage en het continue effectbejag is uitputtend, zoals de beste concerten dat ook zijn.

Soms snak je naar iets met coherentie maar uiteindelijk passeren de grote Bowiethema's zoals biseksualiteit, rebellie, introspectie en de behoefte om zichzelf telkens opnieuw uit te vinden, inclusief de vele transformaties en periodes van zijn carrière, wel allemaal de revue.

Uit die beeldenstorm komt Bowie naar voren als een artiest die vastberaden alles uit zijn tijdelijke bestaan wilde halen en dat ook met veel lef, stijl en verbeelding deed. En als je daar niet in gelooft, is er altijd nog de muziek om bij weg te dromen. *Heroes, just for one day.* NIELS RUELLE

MOONAGE DAYDREAM

Brett Morgen

★★★★★